

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΔΥΟ ΧΑΜΕΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΕΚΕΙΝΗ. (σαρπανά χρονών, με μία βροσκή άκομη ώμορρα. Μόλις έχει γυρίσει από τον σταθμό, ως τον οποίο είχε συνδέσει μία φίλη της που έφερε για το Παρίσι.—Στο δωμάτιο έλασε την τσάντα της με μερικά κλειδιά, κομμάτια εκατοστή φράγκα και τη φωτογραφία της με τα δύο παιδιά της και τον άνδρα της).

ΕΚΕΙΝΟΣ. (σαρπανάτεπε χρονών, καλά διατηρημένος, γεροντοπαλλήκαρο. Βρήκε την τσάντα που είχε χάσει 'Εκείνη, την άνοιξε, κι' είχε τη φωτογραφία της. Από το έπισκεπτήριο της έβλεπε τη διεθνή της. Είπε ή γυναίκα που είχε άγαπήσει τράλα, έδω κι' είκοσι χρόνια. Κι' ώστόσο, ποτέ, δεν είχε έρθη το άρροσ να της έκομολογηθή τον έρωτα του. Τώρα όμως την έξαναβρήκε. Συλλογίζεται πως θα την έξαναβρή. Μά θέλει πρώτα να της τηλεφωνήσει. Πήσω στο έπισκεπτήριο έλε ο αριθμός του τηλεφώνου της... Μία στιγμή διατάζει πάλι, όπως πρώτα. Μά ύστερα, μ' ένα μικρό χαμόγελο, παίρνει το άκουστικό).— Έμπρός;

ΕΚΕΙΝΗ.— Έμπρός, ναί! (αδιάφορα, λίγο στενοχωρημένη). Πώς τηλεφωνεί, παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Η κυρία Αίνα Βενιέρι;

ΕΚΕΙΝΗ.— Μάλιστα. Έγώ είμαι; ή Αίνα Βενιέρι. Κι' έσείς Πούος είσαστε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν με καταλάβατε από τη φωνή;

ΕΚΕΙΝΗ.— Όχι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Η φωνή μου λοιπόν δεν σας θυμίζει τίποτα;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν μου θυμίζει τίποτα, κύριε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πριν σας πω τ' όνομά μου, έπαυτέ μου να άποδοθηθή το μνήμη σας...

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν έχω καιρό γιά χάσιμο, κύριε. Προτιμώ ν' αφήσω ήσυχες τις άναμνήσεις μου. Έπειτα, έχω μά τόσο άδύνατη μνήμη!..

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Γιά συλλογηθήτε έδώ και είκοσι χρόνια.

ΕΚΕΙΝΗ.— Έδώ και είκοσι χρόνια; ... 'Α, μάλιστα! Τότε άκριβώς παντρεύτηκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίγο πριν από το γάμο σας... Γιά θυμηθήτε τους φίλους σας...

ΕΚΕΙΝΗ.— Είχα πολλούς φίλους τότε. Πώς μπορώ να θυμηθώ υανάχα έναν;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν θυμάστε ούτε τον πό δειλό άπ' έδους;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τόν πιο δειλό... Τόν πιο δειλό... Τόν Μπενέλι... ή μήπως τόν Ροζάτι... Ναί... τόν Ροζάτι... 'Αλήθεια τώρα βλέπω, ότι ή φωνή σας μου θυμίζει τόν Ροζάτι.

ΕΚΕΙΝΟΣ. (τρέποντας από τη συγκίνηση).— Έγώ είμαι... 'Ο Ροζάτι!

ΕΚΕΙΝΗ. (ταραγμένη).— 'Όχι... μά πως μπορούσατε να με ξαναβρήτε, να με ξαναθυμηθήτε... Έγώ νόμιζα πάντα, ότι άποσκοπούσα στην Άδστραλία... Δεν είχατε φύγει γιά την Άδστραλία; Τουλάζιστον έτσι μου είπαν, όταν γύρισα από τό ταξίδι τοῦ γάμου μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Γύρισα από την Άδστραλία έδώ κι' ένα χρόνο... Είμαι περαστικός από δύο πέρα. Άφισα διά φύγω γιά την Βουδαπέστη. Μά θα ξαναγύρισα να μά μείνω πάλι έδώ γιά πάντα.

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Αλήθεια, τώρα θυμάμαι καλά τη φωνή σας... Πρώ άλίγον σας φέρθηκα με άγένεια... Σας ζητώ συγγνώμη... Είχα νευράσει, γιατί έχασα την τσάντα μου, στο σταθμό, δίχως άλλο... Είχα συνδέσει μά φίλη μου και...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι έγώ βρήκα την τσάντα σας; Γί' αυτό σας τηλεφώνησα. 'Όταν διάβασα τ' όνομά σας στο έπισκεπτήριο, έννοιασα μά άπερίγραπτη χαρά συλλογηθήτε ότι σας ξαναβρήκα ύστερ' από τόσα χρόνια!.. 'Η σίμπτωσης έινε τόσο παράξενη, ώστε είμα βέβαιος πως έτσι τό θέλησε ή μοίρα. 'Από τότε ποτ' σας έχασα, δεν έμαθα τίποτα γιά σας ν' ούτε ώστόσο τίποτα γιά σας από κανένα. Δέν ήθελα να μάθω τίποτα, γιατί άποβόημουν... Έπειτα είχα τόσες σκοτούρες, τόσες δουλειές! Και τώρα που λυτρώθηκα πάλι, τώρα που έφτασα πάλι τη ζωή μου, τώρα άκριβώς ή μοίρα σας φέρνει πάλι στο δρόμο μου με μά χαμένη τσάντα, με την τσάντα σας που την χάσατε στον σταθμό... 'Α! Πόσο θα ήθελα να σας ξαναδώ!..

ΕΚΕΙΝΗ.— Έγώ όμως δεν θα ήθελα. Έχουν περάσει είκοσι χρόνια. Κι' έπειτα, πέθαναν πάλι και τα παιδιά. Έγω τώρα δύο παιδιά... Έχω γερσίσει...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ελάτε! Είσαστε πάντα ύπερβολική!

ΕΚΕΙΝΗ.— Όχι, φίλε μου. Αύτη έινε ή αλήθεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έγώ είμαι βέβαιος πως δεν θ' άλλαξα; δόλου... Είσαστε έντυχημένη;

ΕΚΕΙΝΗ.— Μπορεί... Δεν ζητώ πολλά πράγματα άπ' τη ζωή. Κι' έσείς; Παντρεύτηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι. 'Όλον αυτό τόν καιρό δεν συλλογίστηκα δόλου τό γάμο. Δέν είχα καιρό... Δούλεψα σκληρό είκοσι χρόνια γιά να ξεχάσω έναν άτυχο έρωτα. Μά δεν μπόρεσα να τόν ξεχάσω, κι' ούτε θα τόν ξεχάσω ποτέ!..

ΕΚΕΙΝΗ.— Πόσο είσαστε κι' έσείς ύπερβολικός! Μπορείτε θανατίνα να ξεχάσετε ή τουλάζιστον να παρηγορηθήτε κοντά σε μά καλή και τρυφερή γυναίκα, — σε μά σύζυγο. 'Ο γάμος κάνει θαύματα. φίλε μου. Έπειτα ή στοργή της γυ-

ναίνας σας, θα σας κάνει να φαντάζεστε τά περασμένα σαν ένα θαμτο δνειρο. Τά παιδιά τέλος, θα σας κάνουν ν' αλλάξετε ζωή, δίχως να τό καταλαβαίνετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν μπόρεσα να παντρευτώ...

ΕΚΕΙΝΗ.— Είπε όμως πάντα χαρούς... 'Αν δεν κάνω λάθος, ποτ' φαίνεται πως έχουμα τό ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έγώ είμαι μεγαλύτερος. Κι' ήμουν τόσο τρελλά έρωτευμένος μαζί σας...

ΕΚΕΙΝΗ. (με σθημένη φωνή).— Μαζί μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ό, Αίνα!.. 'Ημουν τόσο τρελλά έρωτευμένος μαζί σου, ώστε άρρώσταχα από τόν πόνο όταν παντρεύτηκες... Κι' ύστερα, ποτέ, μά ποτέ, δεν τόλημα να σου μιλήσω γιά τόν έρωτά μου.

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ήσουν τόσο παράξενος... Θάλεγε κανείς πως όταν άποκόσουν μαζί μου είχατε μά μονάχη έπιθυμία; να φύγης, να γίνης άφαντος!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναί... γιά να κρηφή την άγάπη μου, τόν πόνο μου, τόν καιμό μου. 'Α! Αίνα! 'Αν ήξερες πόσο σε λάτρευα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Γιατί δεν μου μίλησες ποτέ γιά την άγάπη σου; Δέν πρόσεξες ποτέ σου ότι κ' έγώ τότε ήμουν τρελλά έρωτευμένη μαζί σου; Δέν έδρατες ότι ζήλενα έλες τις φίλες σου; ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ό, Αίνα... Δέν έινε αλήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ναί... ναί, έινε αλήθεια. 'Όταν έβγαλες από τη Ρώμη και μου έστέλενες τις πρώτες κάρτες, στις όποιες ύπέγραφε κ' ο άδελφός σου, περίμενα να μου πής, να μου γράψης μά λέξι... Κι' έσύ, ούτε ποτ' είπες, ούτε μου έγραψες τίποτα. Έπειτα έταρες να μου στέλνης δύο λόγια με τις κάρτες σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Αίνα, άκούσε με; Ποτέ δεν μου έδωσες θάρρος. Μά έστειλες μόνο χαρτερίονα κ' αυτό ήταν έλο.

ΕΚΕΙΝΗ.— Είχα γνωρίσει τότε τόν άνδρα μου... Έναν καλό νέο, με καλή κοινωνική θέσι... 'Όλολογό ότι δεν μετόνομασα ποτ' τόν παντρεύτηκα. Τόν άγατώ, όπως πρέπει ν' αγαπάη μά γυναίκα τόν άνδρα της. Έχουμα δύο παιδιά. Μπορούμα να ποήμα ότι είμαστε έντυχημένοι... Μά τώρα, ή φωνή σου με γυρίσε πίσω στα περασμένα... Και τώρα άφιτρώβωλο που γιά την άγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Α, έγώ δεν άλλαξα, Αίνα!.. 'Αχρήσ με να σε δω... Έπειτα διά φύγω... και δεν θα ξαναγύρισα πάλι στη Ρώμη, γιατί δεν θα μπόρεσω να ζήσω εκεί που ζής έσύ κ' έναν άλλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ό, Τζιάννι...

ΕΚΕΙΝΗ.— Αίνα... δεν είμαι ο Τζιάννι. Είμα ο άδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ό! Δέν είσαστε ο ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμα ο Παύλος. (Σιγή). 'Αγαπούμαστε τόν Τζιάννι;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναί... Μά δεν μου είπατε από την άρχη ότι δεν είσαστε ο... Τι συνέθη στον Τζιάννι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (με άπελευμένη φωνή, που σβήνει σιγά-σιγά).— Παντρεύτηκε με μά 'Αγγλίδα. Έχει κ' έξίνους δύο παιδιά... Παντρεύτηκε μόλις πήγε κεί κάτω στην Άδστραλία.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ή κάρτες... ή κάρτες που μου έγραφε ο Τζιάννι;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σας τις έγραφα έγώ και τόν έρωτα να τις ύπογράφη... 'Ημουν τόσο δειλός... Μά τώρα πάλι, όλα τελείωσαν, γιά μένα, κυρία...

ΕΚΕΙΝΗ.— Και δεν παντρεύτηκετε, επειδή μ' αγαπούσατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναί...

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ό, δέν ξέρετε πόσο λυπάμαι, κύριε... (Σιγή). Έινε κ' οι δύο τους στενοχωρημένο). Θάθελα να σας ρωτήσω κάτι, κύριε... Πιστεύετε ότι ο Τζιάννι δεν με αγαπούσε ποτέ του; ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναί... ποτέ... 'Ο Τζιάννι δεν αγαπούσε... Έπειτα μ' έλες τις γυναίκες...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τι κρημία! Γιατί να μου πητε αυτό τό αστικό; ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κυρία μου, τό μυστικό σας, έσθισε με την φωνή μου μέσα στο διάστημα... 'Ακούσατε μά μακρονη φωνή... Έσχερατε την, όπως είχατε ξεχάσει τά περασμένα...

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ελάτε αβου... Θάβρηξε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (μ' ένα κλάμμα στη φωνή).— Μπορεί... Χαίρετε...

ΕΚΕΙΝΗ.— Χαίρετε, κύριε Ροζάτι... (Κρημάει τό άκουστικό και πέφτει κατάλομη σε μά πολυθρόνα. Έπειτα κροβίει τό πρόσωπό της μέσα σ' ένα χέρις της και φθιρρίζει με πινυμένα άναπαλλήλα).— Τζιάννι... Παύλο... Χαμένους μου άγάτες...

ΕΚΕΙΝΟΣ. (μ' ένα κλάμμα στη φωνή).— Μπορεί... Χαίρετε... 'Α! Γιατί να έινε τόσο σκληρή, τόσο παράξενη ή ζωή; ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έμπρός; ή Αίνα Βενιέρι;